

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **J. P.**, zastoupeného advokátem JUDr. Janem Juračkou se sídlem Tovární 7, Znojmo, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2006 č. j. 33 Cad 143/2006 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2006 č. j. 33 Cad 143/2006 - 16, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované č. II ze dne 10. 10. 2005 č. X, a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že shora uvedeným rozhodnutím žalované byla zamítnuta žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 44 odst. 3 a § 40 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo ze dne 18. 8. 2005 se žalobce stal částečně invalidním od 6. 5. 2005. Žalobce však nesplnil dobu pojištění potřebnou pro nárok na částečný invalidní důchod, která u pojištěnce ve věku nad 28 let činí 5 roků, přičemž potřebná doba pojištění se zjišťuje z období před vznikem částečné invalidity a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních 10 roků počítaných zpět před vznikem částečné invalidity. V rozhodném období před vznikem částečné invalidity, tedy od 6. 5. 1995 do 5. 5. 2005 získal žalobce pouze jeden rok a 57 dní pojištění.

V žalobě žalobce namítl, že jeho doba pojištění trvala po celé rozhodné období od 6. 5. 1995 do 5. 5. 2005. V tom spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení.

Krajský soud v Brně zjistil, že žalobce byl osobou samostatně výdělečně činnou, ale pouze v období od 6. 5. 1995 do 31. 12. 1996 vykazoval vyměřovací základ pro stanovení výše pojistného na důchodové pojištění. Od té doby žalobce již žádný vyměřovací základ pro stanovení výše pojistného na důchodové pojištění nevykázal. Proto podle názoru krajského soudu žalovaná postupovala správně, jestliže žádost žalobce zamítla, protože žalobce nesplnil druhou podmínku ust. § 43 zákona č. 155/1995 Sb., tedy nesplnil potřebnou dobu pojištění. Krajský soud vyšel z obsahu dávkového spisu žalobce, z něhož zjistil, že žalobce splnil potřebnou dobu pojištění pouze ve shora uvedené délce. Dávkový spis neobsahoval jiné doby pojištění. Žalobce sice v žalobě tvrdil, že doba pojištění trvala, neuvedl k tomuto tvrzení žádný důkaz svědčící o opaku.

Žalobce v kasační stížnosti namítl, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné v důsledku nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“]. Žalobce i v kasační stížnosti trvá na tom, že jeho doba pojištění trvala po celé rozhodné období, tedy od 6. 5. 1995 do 5. 5. 2005, aniž by toto tvrzení doložil.

Žalobce navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Žalobce sice již v žalobě a znovu v kasační stížnosti tvrdil, že rozhodnutí žalované je nezákonné proto, že jeho doba pojištění nečinila pouze 1 rok a 57 dní, nýbrž celou potřebnou dobu před vznikem částečné invalidity, toto tvrzení však nijak neprokázal, resp. ani nenavrhl důkaz, kterým by mohl prokázat jinou (delší) dobu pojištění, než tu, která vyplývá z dávkového spisu.

Krajský soud tak při posuzování věci vycházel, pokud jde o dobu pojištění, z údajů obsažených v žalobcově dávkovém spise. Z těchto údajů vyplývá, že žalobce potřebnou dobu pojištění nesplnil a proto krajský soud rozhodl v souladu se zákonem, jestliže žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému náhradu nákladů řízení přiznat nelze.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín

č. j. 3 Ads 36/2007 - 36

předseda senátu

